

Skupaj, znova in znova!?

Mare Bulc je na oder postavil prepričljiv, angažiran in energičen glasbeno-gledališki projekt

Piše: Petra Tihole

Bend je metafora za državo, glasbenik za prebivalca (v ospredju vokalistki Tina Perić in Irena Preda). / Foto: Nada Žgank

V novem avtorskem projektu, glasbeno-gledališki predstavi **Gremo vsi!**, režiser mlajše generacije Mare Bulc skupaj s šestimi odličnimi glasbenicami in glasbeniki, vokalistkama Tino Perić in Ireno Preda, klaviaturistko Polono Janežič, bobnarjem Jako Bergerjem, kitaristom Matijem Dolencem ter vsestranskim Miho Blažičem - N'tokom, razmišlja, zakaj v slabih gospodarskih razmerah, politični korupciji in nestrokovnosti ter golem pehanju za uspešnost na trgu sploh še vztrajati tukaj, v Sloveniji. Zakaj ostati ali raje oditi, in če oditi, kam? Mar ni povsod podobno, že pregovorno je namreč nekaj gnilega tudi v deželi Danski.

Mare Bulc je v začetku leta končal triletni mandat umetniškega vodje ljubljanskega Gledališča Glej in je spet na »svobodi«. Vse skupaj je osvežujoče, pravi, znova se lahko docela posveča svojim gledališkim projektom. Na slovensko gledališko sceno je stopil kot igralec in režiser v Dejmo stisnt teatru, nato pa opozoril nase z osmimi avtorskimi projekti *No History/Know History*, ki jih je štiri leta izvajal vzporedno s študijem gledališke režije na AGRFT in za katere je leta 2007 prejel nagrado zlata ptica, namenjeno mladi in inovativni ustvarjalnosti. Med njegovimi uprizoritvami je zelo dobro sprejeta dramatisacija in režija monodrame po romanu Gorana Vojnoviča *Čefurji raus!* iz leta 2009, ki jo igrajo še zdaj. Številne je prepričala tudi njegova lanska izvedba monodrame o ženski *Kurba*, v kateri Violeta Tomič drzno in komično problematizira položaj sodobne ženske.

V vlogi režiserja si Bulc rad postavlja ovire in eksperimentira ter vedno znova nastavlja ogledalo družbi. Tako je storil tudi tokrat, ko je o političnih, ekonomskih, čustvenih in drugih migracijah spregovoril prek

migracije glasbenikov. Ker se ti selijo med bendi, je glasbenika uporabil za metaforo prebivalca in bend za metaforo države ter se začel igrati. Pri tem ga je zanimalo, kaj mlade ljudi, ki nimajo obveznosti, kakršno ima zaradi otroka denimo sam, sploh še veže na ta prostor.

K sodelovanju je povabil izključno domače glasbenike in imeli so tri mesece časa, da se spoznajo. Veliko so razmišljali, kakšno glasbo bodo igrali v predstavi, saj prihajajo z zelo različnih glasbenih vetrov. Na vajah so improvizirali, sprti je nastajalo gledališko besedilo, pa tudi nekatere pesmi, nekaj jih je bilo tudi že prej napisanih ali pa so jih samo dodelali. Z ekipo, ki prej skoraj ni imela gledaliških izkušenj, so, kot pravi Bulc, vzpostavili prav idealen delovni proces. Z lahkoto so producirali in opuščali material ter začenjali znova in znova. Brez bojvega, išoč čakovost in znanje je Bulc iz glasbenikov potegnil najboljše in ustvarili so nekakšen približek rock opere.

Podvojitve, kopiranje, ponavljanje so bili orodje, s katerim so zgradili predstavo. K motivu dvojnosti se Bulc, sam enojajčni dvojček, v svojih predstavah vedno znova vrača, čeprav vsakič drugače. Tokrat ga je ponazoril zlasti s prikazom odnosa med vokalistkama, karizmatično frontmanko skupine Ludovik Material Tino Perić in operno sopranistko Ireno Preda, ob katere petju se poslušalcem ježi koža. Prikazani sta kot enotni organizem, siamski dvojčici, metafora za močno družinsko vez, in tudi zares sta si po fiziognomiji nekoliko podobni.

Glasbeno-gledališki projekt

Gremo vsi!

Režiser: **Mare Bulc**
 Kje: **Stara mestna clektarna, Ljubljana**
 Kdaj: **7. in 8. maja 2013 ob 20. uri**

Med njima se spleta čustvena napečnost, postopoma pa smo priča trganju vezi. Irena odhaja novim priložnostim naproti in začenja »na novo«, Perićeva pa obrne poanto na glavo in podi iz države tiste, ki so povzročili krizo. »Pejte vi, mater vam prostopretočno!« jim zabrusi. Sama hoče ostati

in sodelovati v procesu sprememb, tudi za ceno čistega mazohizma. Morda bi se premislila le ob morebitni selitvi celotne družine, prijateljev, benda, pa še tistega simpatičnega fanta z očali, s katerim sta se zadnjič spogledala in je videti, kot da bere Schopenhauerja, zraven pa je še fen skupine Grinderman. Perićeva je sicer svež veter na glasbeni sceni in marsikoga je že v vlogi frontmenke prepričala z močnim odrskim nastopom. Tudi Jelena Rusjan, ki jo je skupaj z makedonsko glasbenico Kristino Gorovsko (Bernays Propaganda) povabila k nadaljevanju prav tako glasbeno-gledališkega projekta *Škrip orkestra*.

Predstava **Gremo vsi!**, ki jo je pospremila izdaja istoimenske plošče, je prepričljiv in energičen rezultat sodelovanja skupine ljudi, ki se je povezala na poklicni in osebni ravni. Sprehajajo se med glasbo in teatrom, in čeprav imajo različne poglede na svet, so kot skupina homogeni, predvsem pa demonstrirajo prisotnost, akcijo, spremembe. Mislijo zdravo, čutijo, vztrajajo v repetitiji, vadijo, vse vračajo na začetek, dokler nas na koncu dobronamerno ne napodijo iz dvorane. In tam zunaj lahko začnemo vse to – prisotnost, akcijo, spremembe – potem demonstrirati tudi sami. x